

La falç, llum i memòria, 2003

© Josep Guinovart, VEGAP, Lleida, 2010. Disseny i impressió: Aigües Galiques de la Diputació de Lleida. Dipòsit Legal: L. 1213/2010. Fotografia: Antoni Naranjo / Antoni Naranjo

ACTIVITAT REALITZADA AMB LA COL-LABORACIÓ DE

HORARI D'HIVERN

Del 21 de setembre al 20 de juny

de dimarts a divendres, de 10 h a 13 h i de 16 h a 19 h
dissabtes, d'11 h a 14 h de 17 h a 19 h
diumenges, d'11 h a 14 h

HORARI D'ESTIU

Del 21 de juny al 20 de setembre

de dimarts a divendres de 10 h a 13 h i de 17 h a 20 h
dissabtes d'11 h a 14 h i de 17 h a 20 h
diumenges d'11 h a 14 h

DIES DE TANCAMENT

1 i 6 de gener, 2 i 4 d'abril, 1 de maig, 24 de juny i 25 i 26 de desembre

SERVEI EDUCATIU

L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris per als centres educatius

AMICS DE L'ESPAI GUINOVART

Informació i subscripcions / Telèfon 973 39 27 31

INFORMACIÓ I CONCERTACIÓ DE VISITES EN GRUP
Reserva anticipada. Telèfon i fax 973 39 09 04

PATROCINA

Josep Guinovart

El temps com a eina

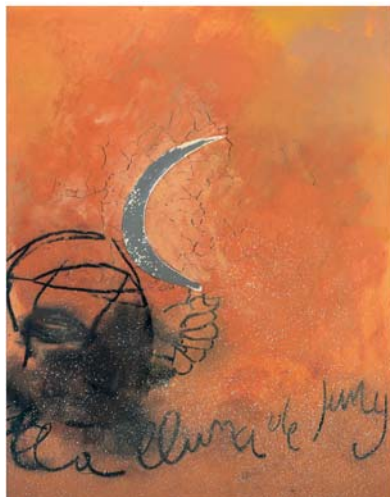
Cicle L'or del temps
lordeltemps.wordpress.com

10 octubre 2010 | 27 març 2011
Agramunt (Lleida)

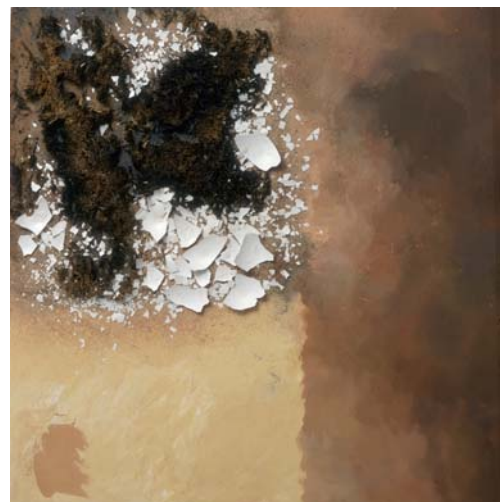

Crani, 1954
Oli sobre tela, 25 x 35 cm

La lluna de juny, 1990
Tècnica mixta sobre fusta, 75 x 60 cm

Futur i closques, 2003
Tècnica mixta sobre fusta, 122 x 122 cm

Josep Guinovart El temps com a eina

Pocs artistes del nostre context han estat tan directament ocupats i lligats a la qüestió del temps com Guinovart. Guinovart és un artista genuïnament modern (i en aquest sentit, avui dia, tan inactual com necessari): és a dir, que participa del convenciment (o millor, la voluntat) que la humanitat ha de ser capaç de progressar, d'avançar en el temps emprant-lo per millorar la dignitat i les condicions de vida tant de l'individu com de la col·lectivitat. Però, matissant la linealitat evolucionista de la tradició cristiana i del racionalisme tecnocràtic, Guinovart sap que el temps s'ha d'acompanyar, que s'ha de treballar amb ell en lloc de lluitar-hi per treure'n un profit de saviesa i creixement.

Per explicar aquesta complicitat temporal de Guinovart, hem dividit l'exposició en tres àmbits que reflecteixen les seves dimensions i usos.

Mort, nit i crema: una fi o un començament

Un dels motius iconogràfics recurrents en Guinovart és el crani, que actua com una mena d'avertiment sinistre sobre la presència, a voltes amagada però indefugible, de la mort. La finitud i la destrucció formarien part de la vida. La foscor nocturna, el negre del cremat (per exemple, dels rostolls) recorden la destrucció bèl·lica o la negació, però també els processos necessaris per preparar el cultiu o l'interval per al ressorgiment del dia.

El treball creador i el cicle del cultiu

Guinovart no sembla compartir ni els fatalismes apocalíptics que durant segles han atemorit els homes ni la prepotència cultural que pretén ser capaç de dominar de manera omniscient el món, com si la humanitat no fos també fragilitat. Per això, des dels seus inicis, ha estat atent als ritmes de la natura, invencible, sempre revivificada. La tradició camperola mostra el camí de respecte i la necessària atenció cap als ritmes biològics. La cultura agrària és, per a Guinovart, un model per a la creació artística i una forma de redempció activa.

La memòria i l'ètica del futur

L'ou, com la llavor, és símbol de fertilitat. El temps, per a Guinovart, és també, en l'espai humà, història i utopia. La memòria (amb el *Guernica* de Picasso com a emblema) és necessària per fer possible el bàlsam del record i el sentit de justícia en l'esdevenir. La llum indubtable i blanca és l'afirmació de la confiança en el futur millor i és aquesta confiança la que dona entitat, força i sentit al temps.

Àlex Mitrani

Josep Guinovart El tiempo como herramienta

Pocos artistas de nuestro contexto han estado tan directamente ocupados y ligados a la cuestión del tiempo como Guinovart. Guinovart es un artista genuinamente moderno (y en este sentido, hoy en día, tan inactual como necesario): es decir, que participa del convencimiento (o mejor, la voluntad) de que la humanidad debe ser capaz de progresar, de avanzar en el tiempo usándolo para mejorar la dignidad y las condiciones de vida tanto del individuo como de la colectividad. Pero, matizando la linealidad evolucionista de la tradición cristiana y del racionalismo tecnocrático, Guinovart sabe que el tiempo se debe acompañar, que se debe trabajar con él en vez de luchar contra él para sacarle un provecho de sabiduría y crecimiento.

Para explicar esta complicitad temporal de Guinovart, hemos dividido la exposición en tres ámbitos que reflejan sus dimensiones y usos.

Muerte, noche y quema: un fin o un comienzo

Uno de los motivos iconográficos recurrentes en Guinovart es el cráneo, que actúa como una especie de advertencia siniestra sobre la presencia, a veces escondida pero ineludible, de la muerte. La finitud i la destrucció formarien part de la vida. La oscuridad nocturna, el negro de lo quemado (por ejemplo, de los rastrojos) recuerdan la destrucción bélica o la negación, pero también los procesos necesarios para preparar el cultivo o el intervalo para el resurgimiento del día.

El trabajo creador y el ciclo del cultivo

Guinovart no parece compartir ni los fatalismos apocalípticos que durante siglos han atemorizado a los hombres ni la prepotencia cultural que pretende ser capaz de dominar de forma omnisciente el mundo, como si la humanidad no fuera también fragilidad. Por ello, desde sus inicios, ha estado atento a los ritmos de la naturaleza, invencible, siempre revivificada. La tradición campesina muestra el camino de respeto y la necesaria atención hacia los ritmos biológicos. La cultura agraria es, para Guinovart, un modelo para la creación artística y una forma de redención activa.

La memoria y la ética del futuro

El huevo, como la semilla, es símbolo de fertilidad. El tiempo, para Guinovart, es también, en el espacio humano, historia y utopia. La memoria (con el *Guernica* de Picasso como emblema) es necesaria para hacer posible el bálsamo del recuerdo y el sentido de justicia en el porvenir. La luz indubtable y blanca es la afirmación de la confianza en el futuro mejor y es esta confianza la que da entidad, fuerza y sentido al tiempo.

Àlex Mitrani

ESPAI
GINOVART
AGRAMUNT
L'URGELLLEDA

La Fundació Privada Espai Guinovart d'Agramunt es complau a convidar-vos a l'exposició

Josep Guinovart El temps com a eina

La inauguració de l'exposició tindrà lloc el diumenge dia 10 d'octubre a les 19 h.

L'exposició romandrà oberta del 10 d'octubre de 2010 al 27 de març de 2011.

Cicle L'or del temps

Partint de l'epítafi del poeta André Breton «Jo busco l'or del temps», presentem les propostes d'artistes de generacions i de perfils diversos que reflexionen sobre el sentit i la funció de la temporalitat en relació amb la consciència individual, la història col·lectiva o el procés del treball creatiu.

Daniel Argimon, Jordi Abelló, Jaume Pitarch,
Ignasi Aballí, Josep Guinovart, Quim Tarrida.
A cura d'Àlex Mitrani.
lordeltemps.wordpress.com

PERFORMANCE

Àngel Corral

Bordando el tiempo
12 d'octubre de 2010 a les 12.30 hores.

PROPERES EXPOSICIONS

Quim Tarrida

19 desembre 2010 | 6 febrer 2011